

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

นับตั้งแต่โบราณกาลมาแล้วที่คนไทยได้ยึดถือคำสั่งสอนของพุทธศาสนาเป็นหลักในการดำเนินชีวิต หลักจริยธรรมของพุทธศาสนาเป็นแบบแผนคำสั่งสอนของพุทธศาสนาอย่างเคร่งครัด ปัญหาทางสังคมของเราจะน้อยกว่านี้มาก แต่บังเอิญค่านิยมอย่างอื่นกำลังแรงกว่าโดยเฉพาะความหลงอย่างผิดทางในค่านิยมของต่างชาติ ทำให้ค่านิยมของคนไทยผันแปรไปในทางที่ไม่พึงปรารถนาอยู่มาก ค่านิยมทางด้านจิตใจ (Spiritual value) อันเป็นคุณลักษณะที่นำความสุขจากความสงบทางจิตใจมาให้นั้น จำต้องหลีกทางให้แก่วัตถุ (Material value) ซึ่งมีลักษณะที่วิ่งหนีตัวเองอยู่ตลอดเวลา นั่นคือผู้ที่นิยมความสุขอันได้จากความเจริญทางวัตถุจำเป็นต้องเปลี่ยนวัตถุอันเป็นบ่อเกิดแห่งความสุข เพื่อให้เกิดความสุขมากกว่าเดิมอยู่ตลอดเวลา (พนัส หันนาคินทร์, 2526: 48) สิ่งหนึ่งที่เป็นเครื่องกำหนดและเป็นแนวทางให้คนในสังคมอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข คือ จริยธรรม เพราะจริยธรรม คือ ความประพฤติอันพึงประสงค์ต่อตนเอง ต่อผู้อื่นและต่อสังคม ทั้งนี้เพื่อก่อให้เกิดความเจริญรุ่งเรืองเกษมสุขในสังคมและสมาชิกของสังคม การที่จะปฏิบัติให้เป็นเช่นนั้นได้ ผู้ปฏิบัติจะต้องรู้จักว่าสิ่งใดถูกสิ่งใดผิด ดังนั้น การปฏิบัติตามหลักจริยธรรมจึงต้องประกอบกันทั้งความรู้สึกทางด้านจิตใจและการปฏิบัติทางกาย อันสอดคล้องกับความรู้สึกทางจิต

สุจินดา เขียวระยับ (2542: 2) กล่าวว่า การที่สังคมปัจจุบันมีลักษณะเน้นความมั่งคั่งทางวัตถุเป็นใหญ่ แต่จิตใจของคนไม่ได้รับการพัฒนาให้ทันกับการเจริญเติบโตทางวัตถุ จึงมีผลทำให้ศีลธรรมจรรยา ตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมอันดีงามที่ประเพณีสืบทอดกันมาเสื่อมโทรมลงไป ปัญหาเหล่านี้เป็นปัญหาเกี่ยวกับความมั่นคงของชาติ เพราะประเทศชาติจะพัฒนาไปอย่างมีประสิทธิภาพในทุกๆ ด้านนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับคุณภาพของประชากรเป็นสำคัญ โดยเครื่องมือที่จะพัฒนาประชากรให้มีคุณภาพ คือ การศึกษา ซึ่งในเรื่องนี้ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระราชดำริว่า "การศึกษาเป็นปัจจัยในการสร้างและพัฒนาความรู้ ความคิด ความประพฤติและคุณธรรมของบุคคล ถ้าสังคมและบ้านเมืองได้ให้การศึกษาที่ดีแก่เยาวชนได้อย่างครบถ้วน พอเหมาะกับทุกๆ ด้าน สังคมและบ้านเมืองนั้นก็จะมีพลเมืองที่มีคุณภาพ ซึ่งสามารถธำรงรักษาความเจริญมั่นคงของประเทศชาติไว้ และพัฒนาให้ก้าวหน้าต่อไปได้ตลอด" ซึ่งแสดงให้เห็นว่า การศึกษาที่สามารถพัฒนาคนให้เป็นคนดีโดยสมบูรณ์นั้น นอกจากการให้ความรู้เนื้อหาวิชาตาม

หลักสูตรแล้ว สิ่งสำคัญที่จะต้องปลูกฝังควบคู่ไปด้วยกัน คือ “จริยธรรม” โดยวาทีน คำทองศรี ให้ข้อคิด (ไพฑูรย์ พงศบุตร, 2533: 20) ไว้ดังต่อไปนี้

1. การให้ความรู้สูงขึ้น คือ การให้เหตุผลที่เหนือกว่าเหตุผลที่เด็กใช้ เพื่อให้เด็กได้รับความรู้ที่สูงขึ้น
2. การอบรมทางศาสนา ได้แก่ การสนทนาศรัทธากับพระภิกษุหรือนักบวชทางศาสนา การรักษาศีลธรรมด้วยการสำรวม การฝึกสมาธิ ตลอดจนการช่วยพัฒนา สถานที่โบราณสถาน วัดวาอาราม ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาทำให้การใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมจะสูงยิ่งขึ้น
3. การให้เด็กแสดงบทบาทเป็นบุคคลสำคัญในเรื่องที่มีปัญหาขัดแย้งทางจริยธรรมซึ่งสามารถนำไปสู่การพัฒนาจริยธรรมสูงขึ้นได้
4. การใช้อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน ซึ่งทำให้เกิดความคล้อยตามมักใช้กับเด็กวัยรุ่น เพราะเป็นวัยที่ชอบคล้อยตามทัศนะของกลุ่มเพื่อนได้ง่าย
5. ให้เรียนแบบโดยกำหนดตัวแบบที่มีจริยธรรมสูงกว่าผู้ที่เรียนแบบ สามารถจะยกระดับจิตใจของเด็กได้ดีอีกวิธีหนึ่ง เพราะฉะนั้น จะต้องพัฒนาจริยธรรมจากเด็ก ผู้ใหญ่ดัดไม่ได้แล้ว เพราะฉะนั้นอย่าไปหวังเลยจากนักการเมือง เราต้องเริ่มจากเด็ก

นอกจากนี้ จริยธรรมยังเป็นรากฐานแห่งความเจริญรุ่งเรือง มั่นคงและสงบสุขของปัจเจกชน สังคมและประเทศชาติ รัฐทุกรัฐควรมีแนวนโยบายให้ประชาชนมีจริยธรรมอันดีเป็นหลักประการแรก และถือเป็นอุดมคติทีเดียว ส่วนการพัฒนาทางเศรษฐกิจและอื่นๆ ให้เป็นอันดับรองลงมา ทั้งนี้เพราะการพัฒนาเศรษฐกิจ การศึกษาทางวิชาการ การเมืองที่ไม่มีจริยธรรมเป็นแกนกลางหรือเป็นหลักยึดแล้วย่อมให้โทษมากกว่าให้คุณ ดังนั้น จริยธรรมจึงเป็นปัจจัยทางสังคมที่สำคัญซึ่งจะทำให้คนในสังคมอยู่กันอย่างมีความสุข โดยต้องมียอดประกอบ ดังต่อไปนี้ เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวทางจิตใจอีกด้วย (ประภาศรี สีหอำไพ, 2543: 48) คือ

1. ระเบียบวินัย (Discipline) เป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่ง สังคมที่ขาดกฎเกณฑ์ ทุกคนสามารถทำทุกอย่างได้ตามอำเภอใจ ย่อมเดือดร้อนระส่ำระสาย ขาดผู้นำผู้ตาม ขาดระบบที่กระชับความเข้าใจ เป็นแบบแผนให้ยึดถือปฏิบัติ การหย่อนระเบียบวินัยทำให้เกิดการละเมิดสิทธิและหน้าที่ตามบทบาทของแต่ละบุคคล ชาติใดไร้ระเบียบวินัย ย่อมยากที่จะพัฒนาไปได้ทัดเทียมชาติอื่น จึงควรประพฤติตามจารีตประเพณีของสังคม
2. สังคม (Society) การรวมกลุ่มกันประกอบกิจกรรมอย่างมีระเบียบแบบแผนก่อให้เกิดขนบธรรมเนียมประเพณีที่ดีงาม มีวัฒนธรรมอันเป็นความมีระเบียบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชนเป็นกลุ่มชนที่ขยายวงกว้างเรียกว่า สังคม

3. อิสระเสรี (Autonomy) ความมีสำนึกในมโนธรรมที่พัฒนาเป็นลำดับ ก่อให้เกิดความเป็นอิสระ สามารถดำรงชีวิตตามสิ่งที่ได้เรียนรู้จากการศึกษาและประสบการณ์ในชีวิต มีความสุขอยู่ในระเบียบวินัยและสังคมของตน เป็นค่านิยมสูงสุดที่คนได้รับการขัดเกลาแล้วสามารถบำเพ็ญตนตามเสรีภาพเฉพาะตนได้อย่างอิสระ สามารถปกครองตนเองและชักนำตนเองให้อยู่ในทำนองคลองธรรมสามารถปกครองตนเองได้

ดังนั้น สถาบันการศึกษา ในฐานะมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาคน จำเป็นต้องให้การศึกษารอบด้าน ทั้งพัฒนาความเป็นคน (Manhood) พัฒนากำลังคน (Man power) (วิจิตร ศรีสอาน, 2518: 11) นอกจากนั้น ยังต้องพัฒนาศักยภาพของคน (Man potential) เพื่อเสริมสร้างความสามารถที่มีอยู่สู่ความเป็นเอกลักษณ์ของแต่ละบุคคลอีกด้วย (เกียรติคุณ สิทธิชัย, 2536: 150) ทั้งนี้ เพื่อผลิตคนให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ตามที่สังคมและประเทศชาติต้องการ ในการปฏิรูปการศึกษา จึงเน้นเรื่องคุณธรรม จริยธรรมและนำลงสู่การปฏิบัติ โดยในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ กำหนดความมุ่งหมายในการจัดการศึกษาให้เป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิตสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2545, 2545: 3)

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีเป็นสถาบันการศึกษาแห่งหนึ่งที่เล็งเห็นความสำคัญและความจำเป็นในเรื่องของการพัฒนาจริยธรรม เพราะคุณภาพของบัณฑิตและผู้สำเร็จการศึกษาคือพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาประเทศ จึงได้มีการพัฒนาและส่งเสริมการศึกษาอย่างกว้างขวาง เพื่อให้มีความรู้ความสามารถในทิศทางขอบเขตและระดับที่ต้องการ โดยเฉพาะความรู้สึกรักนึกคิดของคนเป็นพื้นฐานสำคัญในการประพฤติปฏิบัติ จำเป็นที่สถาบันการศึกษาแต่ละแห่งต้องหาแนวทางที่ถูกต้องและดำเนินการให้เป็นไปตามที่พระราชบัญญัติการศึกษากำหนด นอกจากนี้ มหาวิทยาลัยได้ตระหนักว่าการผลิตบัณฑิตในสาขาวิชาชีพต่างๆ ออกป้อนตลาดแรงงานทั้งภาคเอกชนและรัฐบาลนั้น ปัจจัยสำคัญไม่ได้อยู่ที่ความรู้ความสามารถเชิงวิชาการแต่เพียงอย่างเดียว ยังต้องมียอด ประกอบที่สำคัญอีกหลายประการ คือ ต้องมีคุณธรรม จริยธรรม ที่จะนำไปสู่ความมีระเบียบวินัย การรู้จักประมาณตน และสามารถปรับตัวเองเข้ากับสภาพสังคมได้ดี

กล่าวโดยสรุป ถ้าประชาชนในสังคมได้ศึกษาและปฏิบัติตามหลักจริยธรรมในการดำเนินชีวิตทางพระพุทธศาสนา จริยธรรมจะเป็นเครื่องควบคุมความประพฤติของบุคคลในสังคมให้ประพฤติแต่สิ่งที่ดีงามที่ถูกต้อง ก็มั่นใจได้ว่าจริยธรรมในสังคมไทยที่เสื่อมทรามลงในยุคปัจจุบันจะสามารถพัฒนาให้ดีขึ้นได้ ปัญหาต่างๆ เช่น ปัญหาอาชญากรรม ปัญหายาเสพติด ปัญหาการกระทำ

ผิดของเยาวชน ฯลฯ ก็จะลดน้อยลงและหมดไปในที่สุด ทำให้ทุกคนมีชีวิตที่เจริญงอกงามและสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข

จากเหตุผลดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับจริยธรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ว่ามีความคิดเห็นเกี่ยวกับจริยธรรมอยู่ในระดับใด และประกอบกับผู้วิจัยมีภาระหน้าที่ในการสอนให้นักศึกษามีคุณธรรม จริยธรรม ประพฤติปฏิบัติตนอยู่ในกรอบของศีลธรรมอันดีงาม ผู้วิจัยจึงศึกษาคุณธรรม จริยธรรมที่จำเป็นสำหรับนักศึกษา 19 ประการ ซึ่งเป็นคุณธรรมจริยธรรมสำคัญประจำใจที่เป็นพื้นฐานของชีวิต และควรได้รับการปลูกฝังต่อเนื่องและติดต่อกันมาจากระดับประถมถึงอุดมศึกษาซึ่งประกอบด้วย ความมีเหตุผล ความซื่อสัตย์สุจริต ความอดุสาหะ ความเมตตากรุณา ความเสียสละ ความสามัคคี ความรับผิดชอบ ความกตัญญูกตเวที ความประหยัด ความรู้จักพอ ความมีสติสัมปชัญญะ ความมีระเบียบวินัย ความยุติธรรม ความอดทนอดกลั้น ความเคารพนับถือผู้อื่น ความไม่เห็นแก่ตัว ความถ่อมตน ความกล้าทางคุณธรรมและความเคารพตนเอง

ดังนั้น การที่ได้ทราบถึงความคิดเห็นเกี่ยวกับจริยธรรมนั้นมีความสำคัญมาก เพราะจะได้ทราบถึงความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อจริยธรรมในด้านต่างๆ และเพื่อนำผลจากการวิจัยที่ได้มาเป็นแนวทางให้กับมหาวิทยาลัยและอาจารย์ในการพัฒนาและปรับปรุงกิจกรรมการเรียนการสอนและพัฒนาจริยธรรมนักศึกษาให้มีประสิทธิภาพเพิ่มมากยิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับจริยธรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี 19 ด้าน
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับจริยธรรมของนักศึกษาที่มี เพศ อายุ คณะ ชั้นปี และอาชีพผู้ปกครองที่แตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา ณ ช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง (Cross-sectional descriptive) มุ่งศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับจริยธรรม 19 ด้าน คือ ความมีเหตุผล ความซื่อสัตย์สุจริต ความอดุสาหะ ความเมตตากรุณา ความเสียสละ ความสามัคคี ความรับผิดชอบ ความกตัญญูกตเวที ความประหยัด ความรู้จักพอ ความมีสติสัมปชัญญะ ความมีระเบียบวินัย ความยุติธรรม ความอดทนอดกลั้น ความเคารพนับถือผู้อื่น ความไม่เห็นแก่ตัว ความถ่อมตน ความกล้าทาง

คุณธรรมและความเคารพตนเอง ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
ที่ลงทะเบียนเรียน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ความคิดเห็น** หมายถึง ความเชื่อ ความคิด ความรู้สึกประทับใจ ความเข้าใจ การตัดสินใจที่ไม่ได้มาจากการพิสูจน์หรือซึ่งน้ำหนักกว่าเป็นการถูกต้องหรือไม่ แต่เป็นการแสดงออกต่อการตัดสินใจเลือกข้อคำถาม ซึ่งไม่เป็นการผิดหรือถูกแต่เป็นไปในทางเห็นด้วย ไม่แน่ใจหรือไม่เห็นด้วย
2. **จริยธรรม** หมายถึง ความประพฤติดี ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ถูกต้องดีงามทั้งทางกาย วาจา ใจโดยปฏิบัติต่อตนเอง ต่อผู้อื่นและสังคม อันก่อให้เกิดการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข
3. **นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี** หมายถึง นักศึกษาที่สังกัดมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีและลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 1 การศึกษา 2552 ประกอบด้วย 10 คณะ คือ คณะศิลปศาสตร์ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชนและคณะเทคโนโลยีการเกษตร
4. **ความมีเหตุผล** หมายถึง ความสามารถในการไตร่ตรอง การรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นอย่างมีเหตุผล ไม่หลงงมงายมีความยับยั้งชั่งใจโดยไม่ผูกพันกับอารมณ์และความยึดมั่นของตนเองที่มีอยู่เดิมซึ่งอาจผิดได้
5. **ความซื่อสัตย์สุจริต** หมายถึง การประพฤติปฏิบัติตนด้วยความซื่อสัตย์สุจริตทั้งกาย วาจา ใจ ไม่คดโกง ทั้งต่อตนเอง ผู้อื่นและสังคม โดยประพฤติปฏิบัติตนอย่างตรงไปตรงมา
6. **ความอดสาเห** หมายถึง ความขยันหมั่นเพียร และตั้งมั่นในงานที่ปฏิบัติจนสำเร็จลุล่วงด้วยดี ถึงแม้ว่าจะยากลำบาก
7. **ความเมตตากรุณา** หมายถึง การเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อคนในครอบครัวและสังคม มีจิตใจโอบอ้อมอารี รู้จักการแบ่งปัน รู้จักให้อภัย
8. **ด้านความเสียสละ** หมายถึง การรู้จักช่วยเหลือ แนะนำผู้อื่นโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน การรู้จักปล่อยวางอารมณ์ที่เป็นศัตรูต่อความสงบทางใจ การให้อภัยกัน การรู้จักแบ่งปันเงินทองให้แก่ผู้อื่นที่ขัดสน เช่น การบริจาคเงินหรือสิ่งของให้แก่สาธารณกุศล เป็นต้น
9. **ความสามัคคี** หมายถึง ร่วมมือร่วมแรงกันทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งด้วยความเสียสละและไม่ทอดทิ้ง โดยเห็นประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตน

10. ความรับผิดชอบ หมายถึง การปฏิบัติหน้าที่ด้วยความผูกพัน ด้วยความเพียรและละเอียดรอบคอบ ยอมรับผิดหรือความชอบในการปฏิบัติหน้าที่ของตน ทั้งยังพยายามที่จะปฏิบัติหน้าที่ให้ดียิ่งขึ้น

11. ความกตัญญูทวาทิ หมายถึง ความเป็นผู้มีความสำนึกในความช่วยเหลือของผู้ที่ทำความแก่คนหรือประโยชน์ที่ตนได้รับจากสัตว์ หรือสิ่งของ และสนองคุณตามสถานภาพ

12. ความประหยัด หมายถึง การรู้จักใช้จ่ายอย่างระมัดระวัง รู้จักแบ่งปันส่วนรายได้และเก็บทรัพย์สินส่วนหนึ่งไว้ใช้ในเวลาจำเป็น หรือเป็นทุนสำรองต่อไป

13. ความรู้จักพอ หมายถึง การไม่โลภ ไม่หลง รู้จักจัดชีวิตของตนให้เหมาะสมกับฐานะ โดยรู้จักตัวอยู่เสมอ

14. ความมีสติสัมปชัญญะ หมายถึง การควบคุมตัวเองให้มีความพร้อม สำรวม รอบคอบ และประพฤติอย่างเหมาะสม

15. ความมีระเบียบวินัย หมายถึง การปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมายข้อบังคับของมหาวิทยาลัย กฎข้อบังคับบ้านเมือง และปฏิบัติตนได้ถูกต้องตามมารยาทของสังคม

16. ความยุติธรรม หมายถึง การปฏิบัติตนด้วยความเที่ยงตรงและตัดสินปัญหาด้วยเหตุและผลโดยไม่เข้าข้างใดข้างหนึ่ง

17. ความอดทนอดกลั้น หมายถึง การตั้งใจทำอย่างสม่ำเสมอ ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่ขวางหน้าและยังรู้จักข่มใจต่อเหตุการณ์ที่มาเข้าวนทุกรูปแบบ

18. ความเคารพนับถือผู้อื่น หมายถึง การแสดงออกที่อ่อนโยน รู้จักให้เกียรติผู้อื่นและให้เกียรติสิ่งที่ควรเคารพอย่างถูกต้องเหมาะสมตามโอกาสและสถานการณ์

19. ความไม่เห็นแก่ตัว หมายถึง การกระทำที่คำนึงถึงผลประโยชน์ของผู้อื่นโดยไม่เอาตัวเองเป็นศูนย์กลาง

20. ความถ่อมตน หมายถึง การกระทำที่ไม่แสดงตนเหนือผู้อื่น

21. ความกล้าทางคุณธรรม หมายถึง การกระทำที่ยึดความถูกต้องทางจริยธรรมเป็นหลัก โดยไม่คำนึงถึงผลประโยชน์ที่จะตามมา

22. ความเคารพตนเอง หมายถึง การกระทำที่เชื่อมั่นในความรู้ความสามารถของตน ในทางที่ถูกทำนองคลองธรรม และปฏิบัติตามปณิธานของตนเองอย่างแน่วแน่

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับจริยธรรมว่าอยู่ในระดับใด และมีความคิดเห็นแตกต่างกันหรือไม่
2. ผลของการวิจัยสามารถนำมาเป็นแนวทางในการปรับปรุงจริยธรรมของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ให้ดีขึ้นหรือเหมาะสมได้
3. ผลของการวิจัยนำมาเป็นแนวทางให้กับอาจารย์ทุกท่าน ใช้ในการปรับปรุงและจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้านจริยธรรม และเพื่อช่วยกันพัฒนาจริยธรรมของศึกษาให้มีศักยภาพเพิ่มมากยิ่งขึ้น